

мисли на едного отъ приятели-те си: »Вижте, каза ми той, като показваше малка-та си дъщеря, не е ли истина, че тя сѣвѣршено прилича на родственница-та ми, която е я доила и вѣспитавала, и която вие знаете? Погледнете на вѣрвежа ѝ, на отнасяние-то ѝ, на нрави-те и движения-та ѝ, на погледа и засмивката ѝ, и сѣ една дума на всичко-но ѝ лице. Ако чѣрти-те на лице-то и да сѣ сѣвѣршено различни, има обаче нещо въ расположе-ние-то на мускули-те и въ родъ-тъ на нервната система, което напомнюва физиономия-та на вѣжитателка-та ѝ.» Действително, това беше сѣвѣршенна истина. Стига само внимателно да са вгледва, и всякога могатъ да са сѣгледватъ подобни действия, които действуватъ вѣрху дете-то. И така, отъ всичко-то казано излиза, че е тѣвѣрде важно, щото всички-те лица и предмети, които сѣ около дете-то, трябва да бѣждатъ сѣвѣршено безукорни въ всички-те си отношения. Пѣрвона-чално-то вѣспитание отчасти става и безъ вѣншно намесване, така да са каже, самопроизволно; а именно въ това време, когато дете-то, нито доброволно, нито пѣ-принуждение, неможе още да сѣсредоточи внимание-то си на единъ предметъ. Но отъ часъ-тъ когато вече това внимание начне да са показва, т. е. когато дете-то стане две или три години, може би и пѣ-рано, тогава трябва да са начне методическо-то вѣспитание. Тоя часъ е най-драгоценний-тъ, при това и най-опасний-тъ, отнасително до физическо-то и духовно развитие на дете-то.